

„Zavart, ha valaki jobb volt, mint én”

Beszélgetés Csollány Szilveszterrel, a gyűrűk urával

● Ötévesen ment be először a tornaedzésre. Az edzőt meglepte, hogy egyszer csak terpeszülésből felemelkedett kézalásba, amit egy ilyen korú gyermek ritkán képes megtenni. Elkezdődtek a rendszeres edzések, és az út, amely a legmagasabb csúsig vezetett: az olimpiai dobogó tetejéig. Csollány Szilveszter Gyergyószentmiklós vendége volt a városnapokon.

GERGELY IMRE

Edzés, edzés és edzés, enélkül lehetetlen elérni ezt az eredményt – válaszolta Csollány Szilveszter egy gyergyószentmiklói kisfiúnak arra a kérdésre, hogy miként lett belőle olimpiai bajnok. Az egykori tornász 2000-ben, a sydneyi olimpián nyert aranyérmét gyűrűn – akkor, amikor a gyergyószentmiklói Marius Urzicá is olimpiai bajnok lett lólengésben.

– Mit jelentett az edzés a későbbi olimpiai bajnok számára?

– Naponta reggel fél hattól másfél óra erősítés, majd iskola után ismét edzés a tornateremben. Nyáron, szünetben pedig azért volt jó, hogy nem kellett iskolába menni, mert így egész nap lehetett edzeni, átlagban 6–7 órát. A szünet 1–2 hetet jelentett egy évben. Nagyon sok kitartás kellett ehhez. Voltak hullámvölgyek, volt, hogy abba akartam hagyni a tornát, hogy focihassak, mint a bátyám, de hál’ istennek anyukám és az edzőm meggyőztek, hogy folytassam. Sokat számított, hogy voltak sikerélményeim a versenyeken, enélkül nem lehetett volna bírnivaló folyamatos edzés. Az is erőt adott, hogy mindig zavart, ha valaki jobb volt, mint én. Ha valaki szimpla szaltót csinált, akkor én duplával próbálkoztam, küzdöttem,

A Vaskertes Általános Iskolában nagy figyelemmel hallgatták a gyermekek Csollány Szilvesztert

FOTÓ: GERGELY IMRE

hogy a következő versenyen már én legyek a jobb. Később, 16 évesen felkerültem Győrből Budapestre, már nemzetközi versenyek is következtek, és megint az motivált, hogy azoknál az ellenfeleknél is jobb legyek, akikkel ott találkoztam.

– Aztán jöttek a felnőtt korosztálybeli versenyek...

– Még ifjúságként kerültem be a felnőtt válogatottba, utaztam a felnőtt versenyekre is. Első világversenyemen, 1990-ben gyűrűn bronzérmes lettem, ami óriási meglepetés volt akkor, két év múlva pedig ezüstérmes nyertem a világbajnokságon. Aztán jött egy hullámvölgy, megtörtént, hogy a válogatottba sem kerültem be. Kimentem Amerikába dolgozni, de a tornát, az edzéseket nem hagytam abba. Teljesen egyedül, edző nélkül készültem, magamnak találtam ki a gyakorlatot, hogy miként erősítsek, az étrendet, mindent. Így készültem fel az 1996-os olimpiára, ahol második lettem. Csak megjegyzem, az első helyezettnek öttagú edzői stábjá volt. Atlanta után hazaköltöztem Magyarországra. Beláttam, hogy egyedül, edző nélkül nincs esélyem olimpiát nyerni. Nagyon jó

emberrel kezdtem dolgozni (Vereckei István – szerk. megj.), mindig tudott hatni rám, hogy még többet eddsek. Így készültünk fel Sydneyre, ahol sikerült megnyernem az olimpiát, és újabb két év múlva, Debrecenben a vébé-aranyat is. Mindig alaposan kielemeztük a versenyen bemutatott gyakorlatomat, ha nem sikerült elég jól, akkor azért, hogy kiderüljön, mi a hiba, miben kell javulni, ha pedig sikeres volt, akkor azt néztük meg, miként lehet még jobb.

– Volt valamilyen különleges „babonája” a versenyeken?

– Amíg az ellenfeleim végezték a gyakorlataikat, én meghúzódtam valahol, hogy ne is lássam, mit mutatnak be, ne is tudjam, milyen pontszámot értek el. A sydneyi döntőt is csak nyolc év múlva néztem végig... Ezt 1996 után alakítottam így ki. Akkor ugyanis megnéztem a döntőben az első ellenfelet, meglepett a magas pontszáma, és ez olyan hatással volt rám, hogy csak arra tudtam gondolni, mit kell tennem, hogy megelőzhessem, pedig csak magamra kellett volna koncentrálnom. Egyébként versenyek előtt mindig végiggondoltam, hogyan fogok versenyezni, mit fogok tenni a helyszínen. A sydneyi döntő előtti estén azonban változtattam, egy sportpszichológust kértem meg, hogy segítsen. Igazából arra voltam kíváncsi, hogy ő mi más tud tanácsolni ahhoz képest, ahogyan mások egyedül készültem. Annyi volt a kérése, hogy ne csak azt gondoljam végig előre, mit fogok csinálni a versenyen, hanem reggeltől, ébredéstől kezdve az egész napot. Másnap csak annyit kellett tennem, hogy végigvigyem lépésről lépésre, amit előre elgondoltam. Úgy is tettem mindent, és megnyertem az olimpiát.

– Sydneyben lett olimpiai bajnok Marius Urzicá is. Milyen volt a viszony önök között?

– Nagyon jó barátok voltunk, minden héten találkoztunk valahol a világban, valamelyik verseny helyszínén, volt, hogy egy szobában laktunk. Nagyon sok időt töltöttünk együtt, talán többet, mint a feleségemmel. Nagyon jó ember. Sportolóként pedig csodáltam. Amit ő a lólengésben művelt, az páratlan volt, fantasztikus. Sosem láttam tőle rontott gyakorlatot. Egyébként a sport révén nagyon sok embert megismerhettem, sok országból rengeteg baráttra tettem szert. A tornászok között sosem fordult elő, hogy utáltuk volna bármelyik nemzet sportolóját. Tudtunk örülni egymás sikereinek, és a verseny után ugyanúgy le tudtunk ülni beszélgetni, bármi is volt az eredmény. Urzicával a versenyzői pályafutásom befejezése után is találkoztunk párszor, amikor ő edzőként Magyarországra jött a tornászaiával.

– És mivel foglalkozik Csollány Szilvesztermostanában?

– Főállásom a család: mosok, főzök, takarítok, megcserélődtek a nemi szerepek nálunk. A feleségem sokat dolgozik, én vezetem a háztartást. A lányaimnak élek. Hárman vannak, a legnagyobbik 21 éves, ő Dublinban lakik, a középső 14 éves, hegedül, a

színijátás érdekl, művészeti pálya felé tart, a kicsi pedig 10 éves, ő zongorázik. Még nem lehet tudni, mi lesz belőlük, de én támogatom őket, bármi is válasszanak majd.

– Tehát egyikük sem sportol.

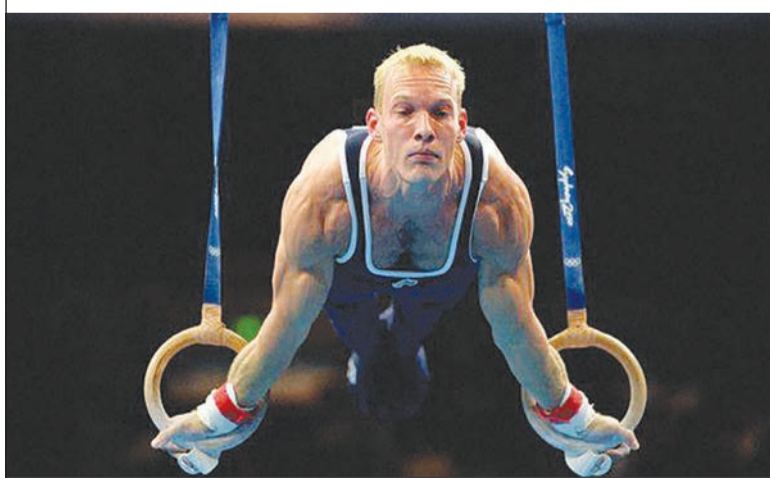
– Nem tiltottam egyik lányomat sem a sporttól, amíg edzőként dolgoztam, jártak hozzám tornászni, de nem igazán tetszett meg nekik. Én pedig nem voltam olyan kőkemény, hogy mindenáron kötelezzem őket, hogy sportoljanak csak azért, mert én sportoló voltam. Mindenki csinálja azt, amit szeret és amiben sikeres tud lenni. A sporthoz azonban én sem kötődöm már szorosan. Hetente egyszer tanítom a szombathelyi egyetememen a jövőbeni testnevelő tanárokat. Dolgozom én az utánpótlás-nevelésben is, de úgy látszik, nem kell a munkám. Másfél éve tehát nem dolgozom edzőként. Hiába akarnék segíteni, ha nem kell a segítségem... Természetesen megnézem a magyarok versenyeit, de jelenleg ennyi a kapcsolatom a tornával.

– Ha pár mondatban össze kellene foglalnia sportolói életét, miként hangzana?

– Küzdelmes huszonnyolc év volt, amit a sportban töltöttem. Száz százalékgig a tornának éltem. A torna volt az első az életemben, még a feleségem is csak a második volt. Az esküvőnk után egy hónappal valaki megkérdezte, milyen a házasság, a válasz az volt, hogy nem tudom, nem voltunk együtt azóta... Sok mindenre megtanított a sport: a küzdeni tudásra, fegyelemre, kitartásra. Persze a sportban a siker, a győzelem a cél, az az elsődleges, de legalább olyan fontos, hogy a sport által lettem az az ember, aki vagyok. Az tanított meg arra is, hogy ha megvan a kellő kitartás, akkor az életben sem lesz gond.

– Mit üzenne azoknak a szülőknak, akiknek dönteniük kell arról, hogy gyermekük sportoljon-e vagy ne?

– Mindenképpen sportoljon a gyermek, ez nagyon fontos. De csak úgy, ha szereti, amit csinál, ha örömet lel benne. Nem kell mindenképpen olimpiát nyerni, csak legyen boldog a gyermek abban, amit sportol. Persze ha megvannak hozzá a képességei és lehetőségei, akkor törjön magasabbra és tegyen meg mindent a céljaiért.

Csollány a csúcson. A 2000-es olimpián bemutatott aranyérmes gyakorlata

Csollány Szilveszter

A magyar olimpiai, világ- és Európa-bajnok szertornász 1970-ben született Sopronban. Első nemzetközi sikerét az 1988-as ifjúsági Eb-n érte el, bronzérmes lett. A felnőttek között Eb-n hatszor volt dobogós, az 1998-as szeptemberi kontinentornán aranyérmes lett, továbbá egy ezüst- és négy bronzérmes van. Világbajnokságon „örökös második” volt, hiszen pályafutása során ötször lett ezüstérmes, ám sikerült arannyal zárnia pályafutását, a 2002-es debreceni vébéen első helyen végzett. Két olimpián szerepelt, Atlantában ezüst-, Sydneyben aranyérmes szerzett.